

Nr 192.

Av herr Ericsson i Sörsjön m. fl., angående viss ändring i gällande vägtrafikstadga i syfte att begränsa hastigheten för motorfordon.

Enligt nu gällande vägtrafikstadga är det icke tillåtet att inom tätbebyggt område framföra omnibus eller lastautomobil med större fart än 40 km. i timmen, medan annorstädes samma fordon kunna framföras med en fart ej överstigande 50 km. i timmen. För personautomobiler och motoreyklar däremot är någon begränsning av hastigheten ej föreskriven, dock är härvid att lägga märke till, att man ej får tolka detta så, att förare under alla förhållanden är fritagen från ansvar för olycka, vilken vållats genom vårdslöst framförande av fordon. Stadgarna härom föreskriva nämligen, att hastigheten städse skall anpassas efter vad behörig hänsyn till andra vägfarande och till trafiksäkerheten kräver och nödig försiktighet bjuder samt att vägfarande skall iakttaga all den omsorg och varsamhet, som till förekommande av olycksfall betingas av omständigheterna. Det framgick ganska tydligt av den överläggning, som i riksdagen ägde rum vid det tillfälle då maximihastigheten beträffande de i det föregående nämnda motorfordonen borttogs, att det ökade ansvar man härigenom pålade förare av desamma skulle innebära en tillräcklig garanti för att nödig varsamhet skulle komma att iakttagas.

Emellertid torde det nu vara ganska uppenbart att de förhoppningar om nödig ansvarskänsla och aktsamhet, man därvid ställde i utsikt, icke blivit i tillräcklig utsträckning infriade. Sedan den s. k. fria hastigheten blivit av riksdagen beslutad, ha motorfordonsolyckor tilltagit i högst oroväckande grad. Ett mycket stort antal människoliv ha blivit utsläckt och ytterligare ett större antal personer av båda könen ha blivit skadade eller lemlästade, många av dem i sådan mån att de blivit invalider för återstående livstid. Olyckorna ha inträffat av olika anledningar, men främst torde orsakerna till katastroferna vara att finna uti ovarsamhet samt däri att fordonet framförts med allt för stor hastighet. Det är icke ovanligt numera, att motorfordon pressas upp till en hastighet av 120—130 km. i timmen eller mera, och det torde vara ganska vanligt för ett stort antal förare att framförningen sker med en fart av cirka 100 km. i timmen. Det finns visserligen förare vilka äro mycket skickliga och äro ledsagade av en sådan tur, att de kunna köra det ena året efter det andra utan att någon skada eller olycka inträffar. Men för de flesta, som hängiva sig åt den tjusning en högt uppdriven hastighet vid framförandet av motorfordon säges innebära, kommer vanligen tillfället då varken det ena eller det andra räcker till, utan katastrofen blir oundviklig med ödesdigra följder för både föraren själv och de medresande han åtagit sig ansvaret för. Dägliga

meddelanden i tidningspressen bära vittnesbörd härom, och därför torde det icke här vara nödvändigt att ytterligare orda om detta då ju verkligheten talat och talar sitt tydliga språk. De erfarenheter man sålunda gjort på ifrågavarande område synas bära föranleda att man skyndsammast bör återgå till den ordning som tidigare gällde, nämligen stadgande av maximihastighet vid framförande av personautomobiler och motorecyklar. Lämpligt synes vara att den högsta tillåtna farten får utgöra 60 km. i timmen. Det torde nämligen i allmänhet förhålla sig så, att det icke erbjuder någon större svårighet för vana motorfordonsförare att vid dylik fart kunna utöva den nödiga kontrollen av fordonet.

Men även ur ekonomisk synpunkt sett är det påtagligen av stort intresse att motorfordon icke framföras med större hastighet än högst 60 km. i timmen. Enligt fackmäns utsago kan nämligen den ekonomiskt sett mest fördelaktiga användningen av fordonet tillgodogöras, om detsamma framföres med en fart något understigande den maximifart som riksdagen här föreslås att antaga. Den rådande knappa tillgången på motorbränsle synes också nödvändiggöra att åtgärder vidtagas i ovan angiven riktning. På grund härav tillåta vi oss värdsamt hemställa,

att riksdagen måtte besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om sådan ändring i gällande vägtrafikstadga att motorfordon icke får framföras med större hastighet än 60 km. i timmen.

Stockholm i januari 1940.

Evald Ericsson
i Sörsjön.

A. S. Fält.

Osc. Werner
i Höjen.

Axel Hansson
i Rubbestad.

Andreas Nilsson,
Norrlångträsk.

H. E. Nordström,
Torsby.